

In the Mortuary

Like soft cheeses they bulge
sideways on the marble slabs,

helpless, waiting to be washed.
Cotton wool clings in wisps

to the orderly's tongs,
its creaking purpose done . . .

He calls the woman 'Missus',
an abacus of perspiration

on his brow, despite the cold.
And she is the usual woman –

two terra cotta nipples
like patches from a cycle kit,

puzzled knees, finely
crumpled skin around the eyes,

and her stomach like a watermark
held up to the light.

Distinguishing marks: none.
Colour of eyes: closed.

Somewhere, inside an envelope
inside a drawer, her spectacles . . .

Somewhere else, not here, someone
knows her hair is parted wrongly

and cares about these cobwebs
in the corners of her body.

I lighuset

Som bløde oste buler de ud
på marmorpladerne,

hjælpeløse, ventende på at blive vasket.
Bomuld hænger fast i totter

på ligpasserens tang,
dens knirkende formål fuldendt . . .

Han kalder kvinden for 'mutter',
en kugleramme af transpiration

på panden, til trods for kulden.
Og hun er den sædvanlige kvinde –

to brystvorter af terrakotta
som lapper fra en cykelæske,

rådvilde knæ, fint
sammenkrøllet hud omkring øjnene,

og hendes mave som et vandmærke
holdt op mod lyset.

Særlige kendetegn: ingen.
Øjenfarve: lukket.

Et eller andet sted, i en kuvert
i en skuffe, hendes briller . . .

Et andet sted, ikke her, ved nogen
at hendes hår er skilt forkert

og bekymrer sig om disse spindelvæv
i kroppens kroge.